

عنوان مقاله:

امکان سنجی مسئولیت اخلاقی در قبال دیگران در خودگرایی اخلاقی

محل انتشار:

مجله انسان پژوهی دینی، دوره 16، شماره 42 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

محمدامین خوانساری - دانش آموخته دکتری دین پژوهی، دانشگاه ادیان و مذاهب قم، پژوهشگر پژوهشگاه قرآن و حدیث قم

هادی صادقی - استاد گروه علوم قرآن و حدیث، دانشگاه قرآن و حدیث.

خلاصه مقاله:

این نوشتار به روش تحلیلی و توصیفی، امکان و منشا مسئولیت اخلاقی در نظریه خودگرایی را بررسی می کند. خودگرایی اخلاقی نظریه ای هنجاری است که با تاکید بر ارزش های خودگرایانه، انسان را صرفاً مسئول تأمین منافع شخصی می داند. یعنی آدمی باید به دنبال بیشترین خیر برای خود و فارغ از دیگران باشد. از جمله مسائلی که این نظریه در تبیین و توجیه با آن مواجه است مسئله «دیگری» و «مسئولیت اخلاقی» در قبال دیگران است؛ «دیگری» موضوعی جدی است و بسیاری از ارزش های اخلاقی در پیوند با دیگران ارزش و معنا پیدا می کند. نگاه خودگرایانه، به بی ارزشی اخلاق اجتماعی و نگاه ابزاری به دیگران می انجامد. انسان خودگرا برای ارضای لذت و شادکامی شخصی و تأمین رضایت خویش مسئولیت پذیر است و این نگاهی ابزاری و غیراصیل به مسئولیت اخلاقی در قبال دیگران است. هرچند امکان مسئولیت اخلاقی، در قبال خود یا مسئولیت اخلاقی غیراصیل در قبال دیگری، در این نظریه وجود دارد اما این تبیین موجب محاسبه گری و استفاده ابزاری از دیگران می شود.

کلمات کلیدی:

خودگرایی، لذت گرایی، حب ذات، مسئولیت اخلاقی، اخلاق اجتماعی، نوع دوستی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2038175>

